

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Търговище, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИАНА Н. И.А

Членове: БИСЕРА Б. МАКСИМОВА
ЙОРДАН П. И.

при участието на секретаря ЖОРЖЕТА СТ. ХРИСТОВА като разгледа докладваното от БИСЕРА Б. МАКСИМОВА Въззивно гражданско дело № 20223500500172 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Ново разглеждане на делото след отмяна от състав на ВКС на Решение № 260030 от 10.03.2021 г. по в. гр. д. № 4/2021 г. на Търговищкия окръжен съд **в частта му**, в която е обезсилено решението на Търговищкия районен съд № 260122 от 16.10.2020 г. по гр. д. № 324/2019 г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд.

С Решение № 260122 от 16.10.2020 г., постановено по гр. дело № 342/2019 година по описа на Търговищкия районен съд, състав на съда е отхвърлил предявения от ищите Д. Е. К., ЕГН ***** и А. Ж. К., ЕГН *****, двамата с постоянен адрес в гр. К., ул. „Г.С. Раковски“ № 42А, действащи чрез адв. Г. А. от АК-Варна, съдебен адрес: гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ № 17, против Министерство на правосъдието, с адрес: гр. София, ул. „Славянска“ № 1, представлявано чрез пълномощник – ст. юрк. Снежана Ташева, осъдителен частичен иск за сумата в размер на 20 000 лв. /двадесет хиляди лева/ - част от сумата 129 249.48 лв., представляваща законната лихва върху сумата от 455 756 лв. за периода от 13.10.2014 г. до 27.07.2017 г., която е била предадена незаконно на КОНПИ от ДСИ по изп. д. №

20143230402082 и по изп. д. № 20143230403074 по описа на СИС при РС-Добрич, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Решението в тази му част е постановено с участието на третите лица помагачи на страната на ответника - И. И. М., ЕГН *****, с адрес гр. Добрич, ул. „И....“ № 2, вх. Б, ап. 7, и М. Г. С.-Н., с адрес гр. Добрич, ул. „К...“ № 4, ет. 4, ап. 10.

Постъпила е въззивна жалба от ищците чрез адв. Г. А. от АК-Варна, които обжалват съдебното решение по съображения за нищожност и незаконосъобразност, поради липса на мотиви и необоснованост. В подробно мотивираната жалба се излагат съображения като основното възражение по втория предявен иск, който е предмет на настоящото въззивно производство, се свързват с преценката на законосъобразността на действията на съдебните изпълнители при РС–Добрич при налагане на обезпечителните мерки, които са били допуснати по искане на КПКОНПИ. В заключение се иска решението да бъде отменено, да се постанови ново, с което искът да се уважи, като бъдат присъдени и всички направени по делото разноски.

Въззиваемата страна по този иск, ответник в производството, оспорва подадената въззивна жалба и моли съда да потвърди обжалвания съдебен акт в тази му част.

Доказателствени искания не са направени.

Съдът счита, че въззивната жалба е подадена в срок срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима.

Настоящият съдебен състав, като се запозна с развитието на производството по предявените искове, приема, че първостепенният съд е дал неправилна правна квалификация на втория предявен от ищците частичен осъдителен иск против Министерство на правосъдието за сумата от 20 000 лв. /двадесет хиляди лева/ - част от сумата 129 249.48 лв., представляваща законната лихва върху сумата от 455 756 лв. за периода от 13.10.2014 г. до 27.07.2017 г., която е била предадена незаконно на КОНПИ от ДСИ по изп. д. № 20143230402082 и по изп. д. № 20143230403074 по описа на СИС при РС-Добрич.

Съобразно дадените указания в ч.19 от ТР № 1/04.01.2001г. на ОСГК на ВКС, което не е загубило сила и при действието на процесуалния кодекс от 2007 г., правораздавателната дейност на въззивната инстанция е тъждествена

на тази на първоинстанционния съд, включително и по отношение квалифицирането на спорното право и когато въззивният съд при непроменени фактически твърдения и петитум на исковата молба възприеме различна правна квалификация от дадената в обжалваното решение, следва да разреши спора в съответствие с действителното правно основА.е и изложи собствени мотиви. В същата насока е и даденото разрешение в т. 2 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. от 09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, според което, когато въззивният съд прецени, че дадената от първата инстанция квалификация е неправилна, вследствие на което на стрА.те са били дадени непълни и/или неточни указА.я относно подлежащите на доказване факти, той следва служебно да обезпечи правилното приложение на императивна материалноправна норма, като даде указА.я относно подлежащите на доказване факти и необходимостта от ангажиране на съответни доказателства.

С оглед изложеното въззивният съд е приел друга правна квалификация на втория предявен иск – за сумата от 20 000 лв., предявен като частичен от претенцията за 129 249,48 лв., представляваща законната лихва за периода от 13.10.2014 г. до 27.07.2017 г. върху сумата от 455 756 лв., предадена незаконно на КОНПИ от ДСИ по изп. д. № 20143230402082 и по изп. д. № 20143230403074 по описа на съдебноизпълнителната служба при Добрички районен съд.

В исковата молба се твърди, че ищците са съпрузи и са понесли имуществени вреди вследствие на действията на прокуратурата и на държавни съдебни изпълнители при Добричкия районен съд във връзка с незаконосъобразно изземване и задържане на суми в общ размер на 455 756 лв.; че в хода на наказателно разследване срещу първия ищец са иззети и доброволно предадени от ищците като веществени доказателства суми на значителна стойност, които са били съхранявА. в брой в сейф, а след това са били съхранявА. в банка от прокуратурата. Твърди се, че сумите са иззети и задържА. без основА.е, защото повдигнатите срещу ищеца обвинения не били свързА. с престъпления против собствеността; че оргА.те на прокуратурата незаконосъобразно са отказвали връщането на иззетите пари; едва с определение от 28.07.2014 г. Силистренският окръжен съд постановил връщане на иззетите суми. Претенцията срещу Министерството на правосъдието се основава на твърденията, че парите, които са били

съхранява в банка и под надзора на прокуратурата, неправоммерно са били предадени във владение на КПКОНПИ на основа.е допуснато обезпечение на бъдещ иск на Комисията. Това обезпечение било допуснато с определение от 18.07.2014 г. на Добричкия окръжен съд, обезсилено впоследствие с определение на Варненския апелативен съд, влязло в сила на 26.11.2014 г. На 13.10.2014 г. е станало предаването на владението и преместването на парите в друга банка, от държавен съдебен изпълнител при Добричкия районен съд.

Ишците твърдят, че са били лишени да ползват сумата от 455 756 лв., която е била предадена от държавните съдебни изпълнители при Районен съд – Добрич на КПКОНПИ. Посочването на „лихвата по чл.86 ЗЗД“, според настоящия съдебен състав, сочи не на правното основа.е на претенцията, а само на способа, по който е изчислен размерът на пропуснатите ползи в хипотезите на неправоммерно лишаване на ищеца от разпоредителна власт по отношение на конкретна парична сума.

Правната квалификация на предявения от Д. Е. К., ЕГН ***** и А. Ж. К., ЕГН *****, двамата с постоянен адрес в гр. К., ул. „Г.С. Раковски“ № 42А, действащи чрез адв. Г. А. от АК-Варна, съдебен адрес: гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ № 17, против Министерство на правосъдието, с адрес: гр. София, ул. „Славянска“ № 1, иск за сумата от 20 000 лв. /двадесет хиляди лева/ - част от сумата 129 249.48 лв., представляваща законната лихва върху сумата от 455 756 лв. за периода от 13.10.2014 г. до 27.07.2017 г., която е била предадена на КПКОНПИ от ДСИ по изп.д. № 20143230402082 и по изп.д. № 20143230403074 по описа на СИС при РС-Добрич, е чл. 49 от ЗЗД във връзка с чл. 45 от ЗЗД.

Със свое определение по насрочване на делото съдът е посочил на стр.те новата правна квалификация на втория предявен от ишците иск и е разпределил доказателствената тежест по този иск.

В съдебно засед.е въззивниците не се явяват и не се представляват.

Ответникът по делото – Министерство на правосъдието чрез юрисконсулт Ива Тончева оспорва въззивната жалба и моли съда да потвърди обжалва.я съдебен акт.

Третите лица-помагачи са депозирали писмени становища в подкрепа на отхвърляне на исковата претенция.

Съдът, след като констатира, че въззивната жалба е подадена в срок и е

ДОПУСТИМА, провери изложените оплаквания, обсъди представените доказателства и констатира следното:

По фактите съдът съобрази следното:

Ищците Д. Е. К. и А. Ж. К. са съпрузи от 2007 г. Видно от приложените писмени доказателства към адм.д. № 158/2017 г. по описа на Административен съд-Силистра, на 02.09.2011 г. е извършено претърсване и изземване в къщата им в гр. К., за което е съставен Протокол за претърсване и изземване по реда на чл. 161, ал. 2 от НПК. В протокола за претърсване и изземване подробно са описА. всички иззети движими вещи в т.ч. и пари - описА. по брой банкноти и номинал, като няма спор, че сумата е в размер на 238 828 лв. Видно от Протокол за доброволно предаване от 02.09.2011 г. Д. Е. К. е предал доброволно на разследващ полицаи при ТЗ-БОП-Варна, на осн. чл. 109, чл. 110 и чл. 159 от НПК, в салон на „Банка ДСК“-К., определен брой банкноти в евро, съхранява. в „Банка ДСК“, преброени и запечатА. в присъствие на предаващият ги. Няма спор, че сумата е в размер на общо 216 928 лв. В периода от 02.09.2011 г. до 28.07.2014 г., първият ищец Д. К. многократно е подавал молби до Окръжна прокуратура-Добрич за връщане на иззети движими вещи и пари, както и на доброволно предадените от него пари. ОС-Силистра е постановил връщането им с определение № 93 от 28.07.2014 г.

Относно сумата от 238 828 лв., иззети с Протокол за претърсване и изземване от 02.09.2011 г. по ДП СЗ-71/2013 г., са се развили следните правни действия:

С определение № 484 от **18.07.2014 г.** по ч.гр.д. № 480/2014 г. на ОС-Добрич, на осн. чл. 390, ал. 1 от ГПК във вр. чл.37 ал.1 от ЗОПДНПИ е **допуснато обезпечение на бъдещ иск на КОНПИ срещу Д. Е. К., А. Ж. К., В.А.Т., „А....“ ООД, „Ж.....“ ЕООД с цена на иска 4 933 158.61 лв., чрез налагане на възбрана върху недвижими имоти, запори на дружествени дялове и взема.я, както и запор на парични средства лева, евро и щатски долари, в общ размер н а **238 828 лв., иззети с Протокол за претърсване и изземване от 02.09.2011 г. по ДП СЗ-71/2013 г. Изпълнително дело № 2082/2014 г. по описа на СИС при РС-Добрич** с докладчик ДСИ И. М. е образувано на **21.07.2014 г.** по молба на КОНПИ-ТД-Варна с приложена обезпечителна заповед от 18.07.2014 г., издадена въз основа на посоченото**

по-горе определение № 484/18.07.2014 г. по ч.гр.д. № 480/2014 г. на ОС-Добрич. С Определение № 550/16.09.2014 г. на Апелативен съд-Варна по въз.ч.гр.д. № 455/2014 г. е обезсилено определението за допускане на обезпечение на бъдещ иск, постановено по ч. гр. дело № 480/2014 г. на ОС-Добрич поради нарушаване на правилата за подсъдност и делото е изпратено по компетентност на Окръжен съд – Варна. Първият ищец по настоящото дело Д. К. е подал до ДСИ по изп.д. № 2082/2014 г. молба с Вх. № 3162/29.09.2014 г., с която моли на осн. чл. 245, ал. 2 от ГПК да бъде спряно изпълнението по посоченото изпълнително дело предвид постановеното определение № 550/16.09.2014 г. на Апелативен съд-Варна. ДСИ е оставил молбата без уважение. С влязло в сила на 26.11.2014 г. определение № 652/26.11.2014 г. по ч.гр.д. № 6750/2014 г. по описа на ВКС, ГК, I о., е потвърдено определение № 550/16.09.2014 г. по въз.ч.гр.д. № 455/2014г. по описа на Ап. съд-Варна. Междувременно, на **13.10.2014 година**, е отворен сейф № 34 в Алианц банк България, в който се съхраняват иззети с Протокол за претърсване и изземване от 02.09.2011 г. по досъдебно производство ДП-СЗ-71/2013 г. пари в размер на 238 828 лв., като ДСИ М. ги е описал по брой банкноти и номинал, като е установил, че паричните средства са в размер на 236 685.96 лв., а не както е записано в обезпечителната заповед т.е. с 2 142.04 лв. по-малко. Описът на движими вещи е извършен на осн. чл. 400, ал. 1 ГПК и на осн. чл. 470, ал.1 ГПК са предадени за пазене на вискателя, а това е ищецът по бъдещия иск – КОНПИ чрез упълномощения му представител. Допълнително ДСИ е описал, иззел и предал за пазене банкноти с номинал по 50 лв. на обща стойност 2150 лв. По молба от КОНПИ от 19.01.2015 г. до ДСИ М., ведно с приложените визирА. по-горе определения на Апелативен съд - Варна и на ВКС, с постановление от 20.01.2015 г. , на осн. чл. 433, ал. 1 т. 4 от ГПК /“с влязъл в сила съдебен акт бъде отменен актът, въз основа на който е издаден изпълнителен лист“/ ДСИ е прекратил изпълнително дело № 2082/2014 г. и е вдигнал наложения заповор в размер на **238 828 лв.**, иззети с протокол за претърсване и изземване е от 02.09.2011 г. по ДП СЗ-71/2013 г.

С оглед така описаната фактическа обстановка, е видно, че изпълнително дело 2082/2014 г. по описа на СИС при РС-Добрич е образувано на 21.07.2014 година и е прекратено на 20.01.2015 година като с постановлението за прекратяване на изпълнителното производство ДСИ И. М. е вдигнал запора по отношение на описаната на 13.10.2014 година парична

сума.

Съдът счита, че с оглед развитието на производството по всяко изпълнително дело, следва да изложи правни съображения, касаещи основателността, респ. – неоснователността на предявената искова претенция поотделно за всяко от двете изпълнителни производства. В случая, относно претенцията за законна лихва върху сумата от 238 828 лв., във връзка с развитието на изп. дело № 2082/2014 г. по описа на СИС при РС-Добрич, съдът приема следното: Претенцията е базирана на съображения, че цялото изпълнително производство е било без основА.е с оглед обезсилване на определението, с което е допуснато обезпечение на бъдещия иск на КОНПИ чрез заповест за задържане на сумата от 238 828 лв. Твърди се, че ДСИ при Добричкия районен съд е действал виновно и противоправно по изп. дело №2082/2014 г. по описа на СИС при РС-Добрич, поради което МП като негов работодател следва да отговаря за причинените вреди, а именно – претендира се обезщетение в размер на законната лихва върху сумата за периода от 13.10.2014 година – датата на извършения опис на тази сума до 27.07.2017 година – датата на предявяване на исковата претенция по съдебен ред.

Настоящият въззивен състав приема категорично, че изпълнителното производство е било образувано законосъобразно поради наличие на представена от молителя в обезпечителното производство обезпечителна заповед. Спазени са разпоредбите на чл. 450, ал. 1 от ГПК и чл. 467, ал.1 т. 1-т. 3 от ГПК във връзка с проведения на 13.10.2014 година опис на паричните средства. Развитието на изпълнителното дело е законосъобразно доколкото обезпечителната заповед, послужила като основА.е за образуване на изпълнителното производство, е загубила своята правна сила едва на 26.11.2014 година, когато е постановено Определение 652/26.11.2014 г. по ч.гр.д. № 6750/2014 г. по описа на ВКС, ГК, I о. След тази дата е възникнало основА.е за прекратяване на изпълнителното производство на основА.е чл. 433, ал. 1, т. 4 от ГПК. В същото време няма как да се очаква ДСИ служебно да действа, без да е сезиран от заинтересована страна. На 02.12.2014 година ищцата представя препис от определението на ВКС по изпълнителното дело, но в молбата си, към която това определение е приложено, същата желае единствено да бъде вдигнат заповестта върху дружествени дялове. ДСИ своевременно е предприел действия и е вдигнал заповестта върху тези дялове. На 19.01.2015 година е постъпила молба от КОНПИ с молба за отмяна на

допуснатите в изпълнителното производство мерки, позовавайки се на влязлото в сила определение на ВКС. Още на следващия ден ДСИ постановява прекратяване на изпълнителното производство и вдигане на запора върху сумите, запорирани по делото, и описани на 13.10.2014 година.

Настоящият съдебен състав приема, че не е налице противоправно поведение от страна на ДСИ И. М..

В практиката на ВКС, изразена в многобройни решения, е прието, че като източник на облигационни отношения непозволеното увреждане е сложен фактически състав, чийто съставни елементи са: деяние (действие или бездействие), противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между осъщественото деяние и претърпяната вреда, както и вина, която съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага до доказване на противното. Прието е, че противоправността се изразява в такова поведение (действие или бездействие) на дееца, което засяга чужди субективни права, а причинната връзка е необходимо закономерно следствие на конкретното деяние с вредоносен резултат. В практиката на ВКС се приема също, че противоправно поведение по смисъла на чл. 45 ЗЗД е всяко действие или бездействие (непредприемане на правно изискуемо действие), обусловено от волята на извършителя, което нарушава установената в цитираната разпоредба обща забрана да не се вреди другиму и накърнява правно защитено имуществено или неимуществено благо на друго лице.

В случая, за да се приеме исковата претенция за неоснователна, е достатъчно да се приеме, че липсва един от елементите на непозволеното увреждане – противоправно поведение от страна на ДСИ И. М. при Добричкия районен съд.

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД, възниква за лицето, което е възложило работа другиму, когато: вредите са причинени виновно от лицето, на което е възложена работата, чрез действия, които съставляват извършване на възложената работа, или чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или от характера на работата. В конкретния случай предявеният срещу Министерство на правосъдието иск по чл. 49 от ЗЗД се явява неоснователен, тъй като не е налице противоправно виновно поведение от страна на ДСИ М. при Добричкия районен съд.

Относно сумата от 216 928 лв., доброволно предадени от ищеца К. парични средства, съхранявани в „Банка ДСК“ ЕАД, се установява следното:

С определение № 523/06.08.2014 г. по ч.гр.д. № 530/2014 г. ОС-Добрич, на осн. чл.390 ГПК във вр. чл.37 и сл. от ЗОПДНПИ допуска обезпечение на бъдещ иск на КОНПИ срещу Д. Е. К., А. Ж. К., В.А.Т., „А....“ ООД, „Ж.....“ ЕООД с цена на иска 5 150 086.61 лв. **чрез заповед върху парични средства в размер на 216 928 лв.,** съхранени в сейф № 34 в „Алианц банк България“ АД-клон Добрич съгласно договор за наем на сейф между банката и ОД на МВР-Добрич. От мотивите към определението се изяснява, че това са паричните средства, доброволно предадени от К. на 02.09.2011 г. Видно редица писмени документи, изходящи от ищеца К., същият сочи, че иззетите и доброволно предадени парични средства не са негови и че както той така и всички заинтересувани лица поискали от ОП-Добрич тяхното освобождаване, но получили постановления за отказ. Различни суми са собственост на „А....“ ООД - 158 750 евро; „Ж.....“ ЕООД - 7127.47 лв. , В.А.Т. – 9 000 евро; Ж.Х.Б. -12 500 евро; А. Ж. К. - 7500 евро и 1000 щ.долари; „А.-2007“ ЕООД - 20 046.21 лв.; негови - на Д.К. -20 204 лв./по жалба от 21.11.2012 г. ; или 40 250 лв. по жалба от 21.08.2012 г. ; или 25 404 лв. + 7022 евро по молба от 08.04.2013г. до СГП/.

Изпълнително дело № 3074/2014 г. по описа на СИС при РС-Добрич с докладчик ДСИ М. С. е образувано на 07.08.2014 г. по молба на КОНПИ-ТД-Варна с приложена обезпечителна заповед от **06.08.2014 г.,** издадена въз основа на посоченото по-горе определение № 523/06.08.2014 г. по ч. гр. д. № 530/2014 г. на ОС-Добрич. Няма данни ищите по настоящото дело да са обжалвали по реда на чл. 396 ГПК определение № 523/06.08.2014 г. по ч.гр.д. № 530/2014 г. на ОС-Добрич, с което е допуснато обезпечение и въз основа на издадената по него обезпечителна заповед е започнало изп. дело № 3074/2014 г., така както е било обжалвано определение № 484/18.07.2014 г. по ч.гр.д. № 480/2014 г. на ОС-Добрич.

От приложения по изпълнително дело № 3074/2014 г. протокол за опис на движимо имущество от 13.10.2014 г. е видно, че е отворен сейф № 34, където са открити парични средства в размер на 216 882.46 лв., като ДСИ С. ги е описала по брой банкноти и номинал и левовата равностойност е изчислена по курса на еврото на БНБ. Описаните движими вещи са предадени за пазене

на вискателя, като pazач, а това е ищецът по бъдещия иск – КОНПИ чрез упълномощения му представител. Спазени са разпоредбите на чл. 450, ал. 1 от ГПК и чл. 467, ал.1 т. 1- т. 3 от ГПК във връзка с проведения на 13.10.2014 година опис на паричните средства. Срещу така проведения опис е постъпила жалба от ищите, която с Определение № 120 от 30.01.2015 година по в. гр. дело № 71/2015 година по описа на Окръжен съд – Добрич е приета за недопустима. Определението не е обжалвано и е влязло в сила на 17.02.2015 година.

При така изложените факти е необяснимо поради каква причина ищите считат, че е налице противоправно поведение от страна на ДСИ М. С.. Изпълнителното производство е образувано по молба на КОНПИ с приложена обезпечителна заповед и същата е изпълнена от ДСИ чрез налагане на запор и опис на конкретните парични средства. Настоящият въззивен състав приема, че не е налице виновно и противоправно поведение от страна на ДСИ М. С. във връзка с образуването и движението на изпълнително дело № 3074/2014 г. по описа на СИС на Добричкия районен съд. Ето защо изложените по-горе аргументи са важими и тук. Още повече, че голяма част от сумата от 216 928 лв., не е била собственост на ищите, а вреда, каквато претендират ищите, се търпи от собственика на парите, тъй като правото на собственост включва и правото върху добивите от вещта. В конкретния случай предявеният срещу Министерство на правосъдието иск по чл. 49 от ЗЗД се явява неоснователен, тъй като не е налице противоправно виновно поведение от страна на ДСИ при Добричкия районен съд М. С..

В тежест на ищеца по иск за ангажиране отговорността на ответника по чл. 49 ЗЗД за причинените му имуществени вреди е да проведе пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на цитираната правна норма: възлагане на работа от страна на ответника; вреда, причинена при или по повод изпълнението на тази работа, т. е. в причинна връзка с действието или бездействието на лицата, на които е възложена работа; противоправност на действието или бездействието; вина на извършителя. Само вината се предполага, а останалите елементи следва да се установят от ищеца при условията на пълно и главно доказване.

До присъждане на обезщетение за вреди на основа е непозволено увреждане като начин за компенсиране на отнетата възможност за

разпореждане с парична сума често се стига и в случаите на незаконосъобразно наложена обезпечителна мярка, каквато е настоящата претенция. Така в случаите на наложен заповор (било в рамките на обезпечителното или на изпълнително производство) се стига до изваждане на парична сума от разпоредителната власт на лицето, върху чието имущество е наложен заповорът, което и обстоятелство обективно обуславя невъзможността последният да я ползва по предназначение. Затова и в съдебната практика се приема, че при **материално неоправдано обезпечение** е налице понесена имуществена вреда от ищеца под формата на пропуснатата полза и нейният минимален размер е съизмерим със законната лихва върху заповораната сума за периода на задържането ѝ. Материално неоправдано обезпечение е налице, когато не са били налице предпоставките за допускане на исканото обезпечение като отговорността за причинените в този случай вреди е на молителя в обезпечителното производство – в случая – КОНПИ /чл. 403 от ГПК/.

Настоящият въззивен състав приема, че предявеният от ищите Д. Е. К. и А. Ж. К., двамата с постоянен адрес в гр. К., ул. „Г.С. Раковски“ № 42А, действащи чрез адв. Г. А. от АК-Варна, иск за сумата от 20 000 лв. /двадесет хиляди лева/ - част от сумата 129 249.48 лв., представляваща законната лихва върху сумата от 455 756 лв. за периода от 13.10.2014 г. до 27.07.2017 г., която е била предадена на КПКОНПИ от ДСИ по изп.д. № 20143230402082 и по изп.д. № 20143230403074 по описа на СИС при РС-Добрич, е неоснователен, на основА.е чл. 49 от ЗЗД във връзка с чл. 45 от ЗЗД. Като е стигнал до същия правен извод Търговищкият районен съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се потвърди в тази му част.

По разноските: с оглед неоснователност на подадената въззивна жалба, на въззиваемата страна Министерство на правосъдието следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основА.е чл. 78, ал. 8 от ГПК / (Изм. - ДВ, бр. 8 от 2017 г.) В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавА. от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ./. На основА.е чл. 25, ал. 1 от НЗПП съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лева.

Въз основа на изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260122 от 16.10.2020 г., постановено по гр. дело № 342/2019 година по описа на Търговищкия районен съд, в частта му, в която съдът е отхвърлил предявения от ищите Д. Е. К., ЕГН ***** и А. Ж. К., ЕГН *****, двамата с постоянен адрес в гр. К., ул. „Г.С. Раковски“ № 42А, действащи чрез адв. Г. А. от АК-Варна, съдебен адрес: гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ № 17, против Министерство на правосъдието, с адрес: гр. София, ул. „Славянска“ № 1, представлявано чрез пълномощник – ст. юрк. Снежана Ташева, осъдителен частичен иск за сумата в размер на 20 000 лв. /двадесет хиляди лева/ - част от сумата 129 249.48 лв., представляваща законната лихва върху сумата от 455 756 лв. за периода от 13.10.2014 г. до 27.07.2017 г., която е била предадена на КОНПИ от ДСИ по изп. д. № 20143230402082 и по изп. д. № 20143230403074 по описа на СИС при РС-Добрич, като неоснователен, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА Д. Е. К., ЕГН *****, и А. Ж. К., ЕГН *****, двамата с постоянен адрес в гр. К., ул. „Г.С. Раковски“ № 42А, действащи чрез адв. Г. А. от АК-Варна, съдебен адрес: гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ № 17, да заплатят на Министерство на правосъдието, адрес: гр. София, ул. „Славянска“ № 1, сумата от 360 /триста и шестдесет/ лева разности във въззивното производство за юрисконсултско възнаграждение, на основа чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Решението е постановено с участието на трети лица-помагачи на страната на Министерство на правосъдието - И. И. М., ЕГН *****, с адрес гр. Добрич, ул. „И....“ № 2, вх.Б, ап.7, и М. Г. С.-Н., с адрес гр. Добрич, ул. „К...“ № 4, ет.4, ап.10.

Решението подлежи на касационно обжалване в месечен срок от съобщаването му на стр.А.те пред ВКС-София само при условията на чл. 280 и сл. от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____